

1. Millor BOOM! i matar el temps, que dibuixar mesurant els límits del comportament:

Hi havia una vegada un gos. Un gos i una salsitxa. La salsitxa es mirava el gos i procurava que el gos no la veiés perquè corria perill de mort. També hi havia un escàner i algú amb ganes d'empastifar-ho tot. Va arribar el curador i ho va deixar tot a punt. Un text incompreensible i els pinzells nets. Fins que vam trobar l'escàner. Rotonda amunt, rotonda avall, vam trobar el gos, amagat darrera d'un quadre amagat darrera l'escàner que ara servia de fotocopiadora. Hi havia una pila enooooorme de fotocòpies en blanc i negre, totes diferents, i una era la fotocòpia original, però el gos l'havia enllardada amb la salsitxa. Va venir el curador i va aixecar el cos del delicte. Ja no quedava salsitxa, només greix untat a la fotocòpia original. I això que era molt preuada. També hi havia un ànec. Un ànec suau, com els gossets dels anuncis de paper de vàter. Suau com un gosset i rosa com un gelat de maduixa. Però de gust agredolç i amb uns ulls horribosos que feien por a aquells nens petits d'allà el racó. Alguna cosa fa pudor de fum. Mirem dins d'un llibre però tot està bé. Ens estranyem i posem el nas a una altra banda per veure si millora. Allà fa olor més aviat de ketchup i d'alguna cosa empalagosa. Són les nou de la nit i somiem amb salsitxes que tenen uns ulls grossos que ens miren, somiem formes sexys de colors que s'amaguen darrere d'altres formes més petites. Quan ens despertem ella duu un ou a la mà. Finalment l'ou es va esclafar contra una cantonada i ja no hi vam poder fer res.

Ja no queda ningú i fa fred. És més de mitja nit. Encara queden caps per obrir. Pugem a fer un cafè per a reconfortar-nos. El gos ens acompanya, però a l'altre no el deixem pujar que sempre s'enreda entre les cames i ens fa caure. És una llàstima perquè ens agradaria parlar una estona més amb ell, però tenim els ulls tots vermells de tant de fum i de tant mirar fotocòpies. Ja ens hem adonat que la col·lecció s'eixampla com més la mirem. Se'ns fica a dins del cap, se'ns enreda amb els cabells. La veiem entre els espaguetis que amb pressa cargolem a la forquilla per engolir-los ràpidament i que arribin els suc's gàstrics per dissoldre-la com més aviat millor. Així canviarà de color. Un color fosc de salsa de tomàquet condensada ho envaeix tot.

2. Falsch Ort:

El passadís és un lloc especial. Comença en aquest punt que no saps ben bé si és a dins o si és a fora. Quan t'hi atances de seguida veus el final, que és allà al fons. Sembla que en un tres i no res seràs a l'altra punta però sempre trigues en arribar-hi més del que haves previst. Sempre hi ha un moment quan ets a meitat de camí que sembla que el final s'allunya de tu. Aquest fet és pràctic quan hi has d'encabir moltes coses perquè aquests centímetres de més sempre deixen un marge força còmode per aquelles coses que no haves previst que ocuparien tant d'espai. Mai hem sigut gaire bons prenent les mides ni prou previsors. Aquesta vegada hem tingut feina a posar-ho tot en ordre i al final tampoc ha quedat del tot bé. Sempre hi ha alguna cosa fora de lloc. O potser és que hi hem posat alguna cosa de més. Estan estretes aquí dins aquestes pintures, ja ho deia el curador que les havíem de tractar amb més amor, però bé, hem fet el que hem pogut, i a més fan un enrenou! Des d'aquí les sentim que xerren entre elles i no s'entén res del que diuen. Ara sembla que es discuteixen per alguna nòvia que les ha deixades. Es veu que comparteixen amants i s'ho passen la mar de bé. Al matí, quan baixem a llençar les escombraries sempre hi ha alguna corredissa i riures. La veritat, no sé què els hi fa tanta gràcia.

3. Dingsbums és una paraula alemanya que vol dir "daixonses" o "dallonses", es refereix a aquelles coses a les que no ens podem referir perquè no en sabem el nom i que no podem senyalar perquè estan massa lluny, perquè no les veiem, perquè no són fixes o es mouen... Dingsbums: coses que brillen quan cauen és una intervenció específica d'en Francesc Ruiz Abad i l'Eulàlia Rovira per a el passadís comissariada per la Caterina Almirall.

4. Hem creat per a aquesta exposició un espai on posar les pintures. Les pintures reposen al costat d'alguns papers i llibretes de la col·lecció d'en Francesc Ruiz Abad que li serveixen d'excusa i de motiu per a pintar. Una col·lecció és un pretext per a organitzar el món en una noció pròpia del món. Fer una col·lecció de llibretes i paperets és la manera del pintor d'anar en busca de motius que desestabilitzin la seva pintura. Les pintures parlen amb els papers en una

animada conversa. És com quan anant amb una amiga pel carrer algú us pregunta si sou germanes, us mireu, busqueu les semblances i rieu. La relació entre diferents imatges genera una nova imatge -imatges que parlen d'altres imatges-. Diu en Walter Benjamin que el que fa un artista és acumular i seleccionar per donar nova forma i sentit a allò que acumula. La relació entre la col·lecció i el món que l'envolta és d'exclusió: el que hi entra i el que no. El que hi entra passa a formar part d'un món i d'un sentit del món. El que no hi entra en queda exclòs i aquest és el sentit que té, i a la vegada el que dóna sentit a les coses que hi ha a dins de ser a dins. De vegades en Fran recorda d'on va sortir una determinada frase o un dibuix concret i com va arribar fins a la llibreta o fins a la pintura. Tot i que no sempre és important saber-ho per a entendre. De totes maneres l'Eulàlia Rovira només ho pot saber si en Fran li explica. Però no passa res si el Fran no li explica o no se'n recorda. El que fa l'Eulàlia és crear un nou ordre per a la col·lecció, generar noves converses entre les pintures i els dibuixos de les llibretes, crea una nova col·lecció. Una cosa porta a l'altra, una cosa parla d'una altra cosa que a la vegada ens porta a parlar d'una altra cosa. Les coses (que) parlen. Els objectes i les paraules que parlen ens parlen també de la persona que en parla. Parlem a través dels objectes i els objectes parlen de nosaltres. El text resultant d'aquestes converses té forma d'alguna cosa, una cosa que potser no sabem què és perquè mai abans havíem conegut tal cosa, de moment en direm "daixonses" fins que n'aprenuem el nom. Quan en sapiguem el nom la cosa canviarà de forma, aleshores tindrà una forma coneguda i ocuparà un altre lloc en la col·lecció que organitzem segons la funció que tenen o fan les coses. La funció de les coses té a veure amb el que les coses ens poden dir. Les coses que ens diuen coses que ja sabem estan en un lloc, i les coses que ens diuen coses que no sabem o bé que no entenem estan en un altre lloc. També tenim un espai reservat per les coses que encara no coneixem.

“En la conclusión de Materia y memoria, Bergson explica que la percepción es una función del tiempo. Si viviéramos algunas cosas con calma, otras con rapidez, siguiendo otro ritmo, todo sucedería ante nuestros ojos como si nos asaltara de todo improviso. Pero eso es lo que le ocurre al gran coleccionista con las cosas. Le asaltan de improviso. El hecho de perseguirlas y dar con ellas, el cambio que opera en todas las piezas una pieza nueva que aparece: todo ello le muestra sus cosas en perpetuo oleaje”. Benjamin, W. El libro de los pasajes. en: Rabinovich, S. Walter Benjamin: el coleccionismo como gesto filosófico, Acta Poetica 28, 2007.

5. En Francesc Ruiz Abad va néixer a Palamós el 1990. És llicenciat en Belles Arts per la Universitat de Barcelona i estudiant d'intercanvi a la Hochschule für Grafik und Buchkunst de Leipzig. Actualment viu entre Calonge i Nova York. Viatger i curiós, és artista visual, autor de diferents publicacions i director del projecte nòmada la ghetto. Ha exposat el seu treball individualment a Elefants, sabates i paper, L'Indiscret/Helio-gàbal (Barcelona) i Jeder kann zeichnen, Theatre Impermanent (Leipzig). Ha participat en exposicions col·lectives com El Temps Invertit, Can Felipa, Yo, misil, Centre Sant Lluc, La Gran Il·lusió, Sala d'Art Jove (Barcelona) i a Zeichnung Protests, GfZK (Alemanya) entre d'altres. Ha estat estipendiat per la Fundació Guasch Coranty i la Sala d'Art Jove, i recentment ha guanyat el premi d'Arts Visuals de la Fundació Arranz Bravo i Fundació Felícia Fuster.

L'Eulàlia Rovira és llicenciada en Belles Arts a la Universitat de Barcelona i ha cursat el postgrau Art en Context a la UdK de Berlín amb una beca del CoNCA. Ha presentat el seu treball a ZKU - Center for Art and Urbanistics (Berlín), a Kreuzberg Pavillon (Berlín), Localize (Potsdam), Le Centquatre (París), a Archipel Invest de KUNSTrePUBLIK (Recklinghausen), a Can Felipa, a UNZIP i pròximament a la Sala d'Art Jove (Barcelona) i Turf Projects (Croydon). Sovint treballa conjuntament amb l'Adrian Schindler amb qui recentment han iniciat 'Mola Mobles' un projecte de concepció de mobles i displays. Amb l'Adrian i la Maria Barros tenen un projecte musical anomenat Inditexts on l'Eulàlia treballa el text i la veu de les cançons.

DINGSBUMS:
COSES QUE BRILLEN QUAN CAUEN
El Passadís. Dissabte 9 d'abril de 2016.

